

néhányan, mint például Kalkuttai Teréz anya, Porres Szent Márton vagy Páli Szent Vince, akik utat találtak a szegényekhez, és feltétel nélkül föláldozták magukat, nem törődve a következményekkel.

Ferenc pápa tömören ezt mondta: „Arra vagyunk hivatva, hogy közeledjünk a szegényekhez, találkozzunk velük, ismerjük meg a pillantásukat, öleljük át őket, és engedjük, hogy érezzék, amint a szeretet melegsége áttöri magányosságukat. Kinyújtott kezük is meghív

minket arra, hogy lépünk ki biztonságunkból és kényelmünkéből, és ismerjük el a szegénység önmagában való értékét.”

A Szegények Világnapjának ébresztőnek kell lennie a katolikusok és mások számára is, hogy felismerhessük: a szegénység napjainkban elsősorban strukturális és emberek által okozott jelenség. Ferenc pápa emlékeztet arra, hogy „cselekednünk kell a pazarlás és a fogyasztás kultúrája ellen”. Át kell ölelnünk a szegényeket, úgy, mint Jézus, velük

járni az utat, és biztosítani mindenki számára „az élet és a társadalom új látomását”, amely igazságon, egyenlőségen, testvériségen és szolidaritáson alapszik.

Cedric Prakash

Fordította:

Kőszeginé Rihmer Melinda

Cedric Prakash indiai emberjogi aktivista, jelenleg Libanonban tevékenykedik a Jezsuita Menekültszolgálat közel-keleti képviselőjén.

Forrás: Counter View 2017. 11. 19.

Tizenöt évvel ezelőtt tért meg az örök hazába Vadas Éva néni, aki a Bokor Közösség jelentős személyisége volt (róla szóló megemlékezéseinket 2004. áprilisi és decemberi, valamint 2013. decemberi számunkban közöltük).

Ezzel az életének nagyon jelentős vonását bemutató írással emlékezünk meg róla.

Egy írógép hazatért

E sorok írója fiataloknak tart hente önképzőkört egy belvárosi helyiségben, ahol a közelmúltban feltűnt egy mindig „útban lévő” Continental írógép. Ha sokan voltunk, az éppen leg-erősebb rakta ar-
rőbb. A ma már muzeálisnak számító darab éveken át a Tusnádi utca 18-as számú házban kat-
togott, az igen sze-
rény életet élő Sza-
lázia nővér ujjai
alatt.

Szalázia nővér, polgári nevén *Vadas Éva* 1911-ben született, és eredetileg a Zeneakadémiára készült, zongora szakra. Közben megtetszett neki a Szociális Missziótársulat munkája, így 1935-ben letette a fogadalmat. 1948-ban ismerkedett meg azzal az úttal, azokkal a célkitűzésekkel (valamint magával a későbbi alapi-

tóval is), amelyekből kialakult a Bokor Közösség. A Bulányi György piarista szerzetes tanár által létrehozott bázisközösségi mozgalom alapvetően katolikus, de nyitott és kritikus gondolkodása egyetemessé teszi. Az egyén, a család, a közösség, az egyház, a társadalom, az emberiség, az élővilág gondjaira egyaránt válaszokat keres, számos tagja szenvedett hosszú ideig börtönben az ötvenes években (illetve a katonaság megtagadásáért az 1980-as években).

Éva, dacára nehéz életkörülményeinek, sokszor napi hat-nyolc órát

gépelt a Bokor Közösség részére. Ez évtizedekig így ment: napi feladatok, munka, önként vállalt munka, hitéleti teendők, az emberi kapcsolatok ápolása. Egykor volt börtöntársait is rendszeresen látogatta (meggyőződéséért ugyanis kétszer őt is elítélték).

Vadas Évának a Bokorirodalmon kívül szinte egyetlen hagyatéka ez az írógép, amelyet a rendszerváltás után magával vitt az újból megnyílt Szociális Missziótársulat Krisztina körüli rendházába. Élete végén már ő is számítógépen dolgozott, de régi gépe haláláig a szobájában volt. Onnan került abba a bizonyos belvárosi terembe, majd nemrég a Hegyvidéki Helytörténeti Gyűjteménybe – remélhetően végleges helyére.

Kertész István

Forrás: Archívum, 2008 – XXXVIII. évfolyam, 19. szám